

33.984 Kč, úhrnem 37.984 Kč ročně, což nelze srovnati s duchem zákona a s požadavkem spravedlnosti v poměru k vymáhajícím věřitelům (srovnej obdobné rozhodnutí čis. 12108 Sb. n. s.).

Čís. 15154.

Napadl-li zaměstnanec obce usnesení obecního zastupitelstva, jímž byl ze služeb obce propuštěn, správním pořadem pro neplatnost, nemůže se domáhati na soudě přezkumu platnosti tohoto usnesení, dokud o tom nebylo rozhodnuto s konečnou platností pořadem správním.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1936, Rv I 82/36.)

Žalobce navrhl, aby soudním výrokem bylo najisto postaveno, že usnesení obecního zastupitelstva žalované obce, kterým bylo vysloveno, že se žalobce ze služeb žalované obce propouští, jest neplatné, že služební poměr žalobcův k žalované obci není tímto neplatným usnesením ukončen a že tudíž trvá dále. Do tohoto usnesení podal žalobce ještě před zahájením tohoto sporu stížnost k nadřízeným správním orgánům, jež o ní dosud nerozhodly. Žalobě nebylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Základní otázkou jest platnost nebo neplatnost usnesení obecního zastupitelstva. Žalobce spatřoval jeho neplatnost především v tom, že bylo vydáno na základě nálezu disciplinární komise, proti němuž bylo podáno odvolání, a dále i v tom, že disciplinární řízení, provedené disciplinární komisí první stolice, bylo zmatečné. Žalobce však podal proti usnesení obecního zastupitelstva, o něž tu jde, odvolání k okresnímu úřadu a pak i k zemskému úřadu a o tomto jeho odvolání nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto. Z toho plyne, že žalobce sám zvolil správní pořad, aby se jím domohl rozhodnutí o neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva o svém propuštění. Bylo-li takto na zákrok žalobcův zahájeno řízení správní o otázce neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva, nemůže se žalobce toho času ještě domáhati na soudě výroku, že jest neplatné usnesení, jež podle jeho vlastního přednesu nenabylo ještě právní moci a tedy právní účinnosti. Za tohoto stavu věci nelze usnesení obecního zastupitelstva pokládati ještě za konečné, ale soud by mohl rozhodovati o jeho neplatnosti teprve tehdy, kdyby bylo jisto, že jde o usnesení nepodléhající přezkumu pořadem nadřízených úřadů správních. Soud se ještě nemůže pustiti do věcného rozhodování o neplatnosti usnesení obecního zastupitelstva, jak o to žádá žalobce, neboť nelze pokládati za vyloučené, že by usnesení obecního zastupitelstva na žalobcův opravný prostředek, vznesený v řízení správním, mohlo býti po případě i zrušeno. Soudní řízení není však určeno k tomu, aby se provádělo do zásoby, po případě zbytečně (viz rozh. č. 8229 Sb. n. s.).

Určovací návrh žalobcův jest tedy předčasný a nelze spatřovati ne-správné právní posouzení věci v tom, že byl nižšími soudy zamítnut, třebaž se tak stalo i z jiných důvodů. Nebylo třeba výslovně obmeziti zamítnutí jen pro tentokrát, neboť to plyne zřejmě z uvedených důvodů (sr. rozh. č. 13989 Sb. n. s.). Posuzuje-li se věc s vyloženého právního hlediska, není třeba se obíratí dovolatelovými vývody o tom, zda a pokud lze si stěžovati proti nálezu disciplinární komise první stolice k vrchní komisi disciplinární podle § 8 vlád. nař. ze dne 14. srpna 1920 čís. 483 Sb. z. a n., ani o tom, zda disciplinární řízení v první stolici bylo provedeno po formální stránce správně nebo ne.

Čís. 15155.

Pracovní řád jest jednostranným prohlášením zaměstnavatelovým, jemuž nelze přikládati právní význam, nestal-li se dohodou stran součástí pracovní smlouvy.

V tom, že zaměstnanec v okrese postiženém silně nezaměstnaností přijímal po delší dobu bez námitky mzdu, nedal na jevo způsobem každou pochybnost vylučujícím, že s její v ý š í souhlasí.

Přisoudil-li soud zaměstnanci jen přiměřenou mzdu, zjistiv, že plat nebyl smluvně ustanoven, může si do tohoto rozhodnutí stěžovati jedině zaměstnanec, jestliže pro povahu práce jako nouzové mu příslušela vyšší mzda ať podle případné kolektivní smlouvy nebo obvyklosti v místě.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1936, Rv I 679/36.)

Žalovaní prováděli podle smlouvy uzavřené s okresem j., zastoupeným okresním úřadem v J., stavbu okresní silnice. Žalobce byl na této stavbě zaměstnán jako pomocný dělník, podle tvrzení žalované s hodinovou mzdou 2.40 Kč. Ani žalobce ani žalovaní nebyli členy zaměstnanecké organizace Svazu s. č. zaměstnavatelů stavebních živností, uzavřevších kolektivní smlouvu. Žalobce přednesl, že žalované stihala na základě dodávací smlouvy povinnost platiti mzdy určené platnými kolektivními smlouvami, resp. tam, kde jich není, mzdy v místě obvyklé. Dodržení těchto mezd a jich vyplácení bylo prý podmínkou zadávky, bez níž by jinak stavba žalované straně nebyla zadána. Žalovaní prý sami ve své nabídce pro druhý díl této stavby s tímto závazkem počítali kalkulující: nádeník 3.20 Kč za hodinu čisté mzdy. Pro obvod okresu soudního R. určuje shora uvedená kolektivní smlouva hodinovou mzdu dělníka 3.10 Kč až 3.30 Kč s tím, že práce přes čas se honoruje o 23 až 100% více. Žalované stihala povinnost platiti mzdy podle této kolektivní smlouvy již proto, že se jednalo o nouzové práce ve smyslu § 1 vlád. nař. ze dne 20. června 1930 čís. 79 Sb. z. a n. (§ 8 tohoto vlád. nař.). Z ustanovení § 8 tohoto vládního nařízení vyvozuje žalobce přímý nárok na placení kolektivní mzdy. Smlouva individuální, která se přiči uvedené kolektivní smlouvě, jest neplatnou proto, že jest proti dobrým mravům a zejména proti ustanovení § 879 čís. 4 obč. zák., protože